

3.2. ORIENTĀCIJA

~~Ja identifikācija~~ Sepriemot tūi novērtis, ne
 cilvēce dzīves vidē iemieso dažādas normas,
 kas paliek tam sprāt sevi pasaulē un radē
 identitātes sajūtu. Savienot vides telpiņā
 vertikāli cilvēkam atļauj veikt dažādas darbības
 un horizontāli ar pārvērtību robežotās lokācijā.
~~Šo otro telpiņu vides struktūras. Šo telpiņu~~
 Cilvēks var veikt vis dažādas ~~darbības~~ atkarībā
 no orientācijas funkcionālo nodrošināšanu - pamatīnā
 vīrs, no mēs dzīvam, ir atkarīgs no orientācijas.
 Cilvēks darbojas, balstoties uz vides tēlu, kurā attiecas
 uz vides telpiņu organizāciju. Tāls vides tēls dod tē-
 prasmenam neapmierinātību emocijās duosīs sajūtu, sauc
 "Keris Līns [J], kas ir pietrēķe bailēm, kuras rodas
 no disorientācijas. ~~Šis~~ H orientācijas pamatīnā ^{objekt} ir
 centrs, cēls un sfera (tēls) bet tāi orientācijai, nepieciešama
 robežas, ^{predētas un gāte sajūte [J]}
 Cilvēce dzīvei vienmēr ir atkarības pret centru,
 kur notiek visvaigātās darbības. Centrus var atstāt
 vīrs vides tēmas - apmetne šajā vidē vīro atpūstus
 centru arnāvē, laukumus ir sepulcedarās centrs apmetnes
 vīrocentē un mājē ir personīgās dzīves centrs. Ar cilvēce
 kermeņa telpiņā attiecas pret vīro pasauli, kurā ir
 centrēta ap orientāciju un ~~ķermeņa~~ fiziskām atpūstus,
 kas atpūstus noturamūs apus ^{fizisko kermeņa (caurē)}
 vīrocentē. Vīro centrs reprezentē šo, kas ir sūdas
 pietrēķe nesimērijām un bedzovām apmetnē pasaulē.
 Cilvēks vienmēr ir itālojās pasaulē tē centētā. Senajam
 grieķiem pasaulē vābe bijē Delfos, romiešiem - Kapitolis, →
 Ķīnā pāpāsts ir tālme pasaulē centrs. Mūsdēnā šāde sauc,

no, finset pēnāk - cente atulodane is euvroleute
 pasauls vadāron; usvelet, de nosme un auts
 is savstarpēji saistiti. Kietojot u. dīnēs terminoloģijā,
 auts var būt gan dominante, gan neģēls (unatpūnāts)
 un atos gadījumos tie lēnās nē telāras, acis
 nūtoās figūras.

Cents tieis vektors nē vertikāls, nos savieno
 zemi un debes, tas is pēnāk, unē apstājās vīrs
 konsentētās kustības. Tas is lemešs, nepē vertikālitate
 aplūgojume nē telpas gāuze dimensijā. Tā simbolise
 celā pētī realitēti, var var būt "augstke" vai
 "zemene" nēnē indēnas dāve, realitēti, nos
 power zemes gravitācijā vai pulsācijā taj; vertikālitate
 ass ~~varē~~ is varēn nēnē zemes cents - tie is
 saite ar kosmisko sfēru, tie is vete, un var
 notāt vārdānēs no vienas sfēras otrē. Vertikāle
 is vete nē spējume lēnē.

tieis vete lome centam is ~~unā~~ nūpāli.
 tieis cents akumulē atnūpās, ~~unā~~ nos
 sistān no dāveclām padarotām sistēm. tieis ritueli
 tāne gērtē atstēj savs telārs uz zemes un
 apvēlti telpas is pēnūmetām, nos smēk nūms
 pēnē aplūkojāji pēredēi. tieis cents is vete
 nēnē atnūpās var būt rituelisētes un un var būt
 usmetes jēnās atnūpās, nos atnēas uz gūmē un
 tieis var būt atjauktas, usmetoties is atjēn
 sēnūmūmēs un traucējumēs, nos notēn ar
 tieis zēnām. tieis cents tēnēs tieis nūms
 nēpēji lūmēnē ideālitēti. Tie tieis var raksturot tie

veeni kermeņ, metaforu daudzināšanu veidā mežā,
 taustē it bloķēti un Ch. Moore [7], bet mežā cetur
 var būt saprasts no rēķa, un arējs pasaulē atvērta
 li pierādīta neņ, atjaunotās, atjaunotās [9].
 Agrēn ~~datojā~~ latvešu mežā centra vate trāg
 jāsistite ar pavardu, tas nereti šovietojās vārdi. Ne
 vārdē lucēna lēni pētījumi.

Tāme (cels) vai horizontāls ass ir
 nepieciešams centre papildinājumus, tā no pēdējais
 saturs arpusi un ceļojumi, citreiz vārdiem, atjaunotās
 un atjaunotās dārbes. Cels esucēlāis šoviet
 kopā ar šoviet jādziņos ne "šoviet kustēties"
 "šoviet vārdi cels" un "uz pēdē cels". Cels ir šoviet
 vārdē vārdē lēnē un šoviet pēdē kustēties
 celsēji pēdēji pēdēji "bet pēdēji". Cels
 vārdē ir šoviet pēdēji vārdē, ne šoviet ir
 vārdē vārdē vārdē atvērta, no dārbes vārdē
 pēdēji vārdē, dienvidiem, austrumiem un vārdē.
 Celsēni vārdē vārdē ir cels vārdē
 ne arpus pēdēji, (šoviet "elle pēdēji"), pēdēji
 vārdē, pēdēji pēdēji (šoviet vārdē vārdē vārdē
 vārdē vārdē). ~~šoviet~~
 Horizontāls tāme vārdē vārdē vārdē

Horizontālais ceļš vispārīgā veidā reprezentē cilvēka konkrēto darbības pasauli. Šo ceļu, no cilvēka uvertas un uvertas, pieņem viņa existences telpai precīzu struktūru. Dārceļi ceļš ved uz precīzu mērķi, bet bieži vien tas tikai norāda priekšamo virzieni, kas parāpazīstamā pasaulē nesināmajā distancē. Kustību pa ceļu varētu notēkāt ritmus, kas veido papildinošā vertikālajam spriegumam. Spriegums un ritms, šķēd, ir cilvēka galvenās orientācijas vertikālas pasaules.

Lms!

Centra un tāku kvalitāte ietver sevī ~~masu struktūru~~ ^{an} pamatu, uz kuru tie atrodas. Cilvēka vides tēls ~~ceļš~~ ~~sevi~~ ietver vaicē vai masu iekļautus laukumus, kas atbilst ar zināmu uzturētā vairoidību. Šīs orientācijas ir lauku cenpūš un attiecība pret tiem. Šiem laukumiem pieņem apvienojos funkciji existences telpē. Ja mēs domojam par savu valsti vai zemi uopamē, mēs varam domojam par sferam - laukumiem, eseriem, masiem, veluēm, jām, kas veido u - pārticības mērķiem. Savu pamatvertību dēļ šīs ~~for~~ ^{sferas} funkcijai ir potenciāls veikt cilvēka darbību. Orientācija, šķēd, sākas vides struktūru sferās ar ceļu un centru norīnēm.

Ko piemēri var minēt romēni apmetni. Tās aru peris-ardo un decimānus ne tikai definē galvenos priekšus, bet arī sadale vidi dažās daļās vai kvadrātos. Pilātes ceļi funkcionē ir uzturēti. No seniem laikiem pasaule tika uzturēta uz pastāvīgu un cietām daļām. Kiteeli, kas notur, dibinot romēni pilātes, demonstrē konkrētu mērķi - ~~at~~ notēkāt vācērošu uzturēta, kas attētos pret primāro centru sferās uzturētojam elementiem pieņem spriegumi un ritmi, bet spēks veicas no otras atbilstošā vai sam atbilstošā.

Pasaules uzturēta norīnē ne tikai identifikāciju ar kvalitāti no iekšas lietas, bet arī orientāciju telpē, no tās veido. Gluvenā dāves telpē pamats ir atbilstošs un matemātiskās telpes, tas darbības pūstojumus veido atbilstošā ar pielikojamās geometrijas pārdarbību.